

Elie Tass (*1981) danst sinds 2006 bij les ballets C de la B. Hij is er te zien in onder meer *vsprs*, *pitie!*, *Out of context-for Pina*, *tauberbach* en *nicht schlafen*. Daarnaast werkt hij met Ross McCormack aan de creatie van *[SIC]* voor dansgezelschap *Dancenorth* in Queensland (Australië) en met Sidi Larbi Cherkaoui voor *Puz/zle*. Voor Nicola Leahy creëert hij de solo *SHINE (VS SHEILA)*, en voor de laatstejaars aan de New Zealand School of Dance in Wellington maakt hij *IVORY*. In 2019 maakt hij met de laatstejaarsstudenten van de Paolo Grassi school in Milaan *Entrata di emergenza*, dat ook te zien is op het Festival Morsi en bij Fondazione Prada in Milaan.

De titel *Vertical Waters* suggereert water, uiteraard. Bewegelijkheid, altijd zoekend en een weg banend, maar ook stille-waters-diepe-gronden. De titel suggereert ook verticaal, uiteraard. Lichamen die opwaartse vormen bouwen, maar ook letterlijk rechtopstaande panelen op scène. Verwacht je dus niet aan een eenduidige voorstelling. Elie Tass laat zijn dansers en publiek op zoek gaan naar de vele laagjes in ons hoofd en lichaam, die schijnbaar onmogelijke combinaties van beweeglijk en onbeweeglijk, aanwezig en afwezig.

“Het is een beetje zoals tasten in het duister”, geeft Elie Tass mee. “Ik ben gestart met de idee van ongemak, discomfort. Maar dat week al vrij snel af naar een soort collectieve oefening om fysieke en emotionele weerstand creatief te gebruiken. Ik wou zien wat er gebeurt als je emoties door je lichaam laat trekken. Niet dat het een superemotionele voorstelling wordt of een diepgaand onderzoeksproject. De aanpak blijft redelijk intuïtief. Het is tegelijk een vrij spel geven aan, en zelfs aanwakkeren van, en toch ook een beteugelen van gewaarwording.”

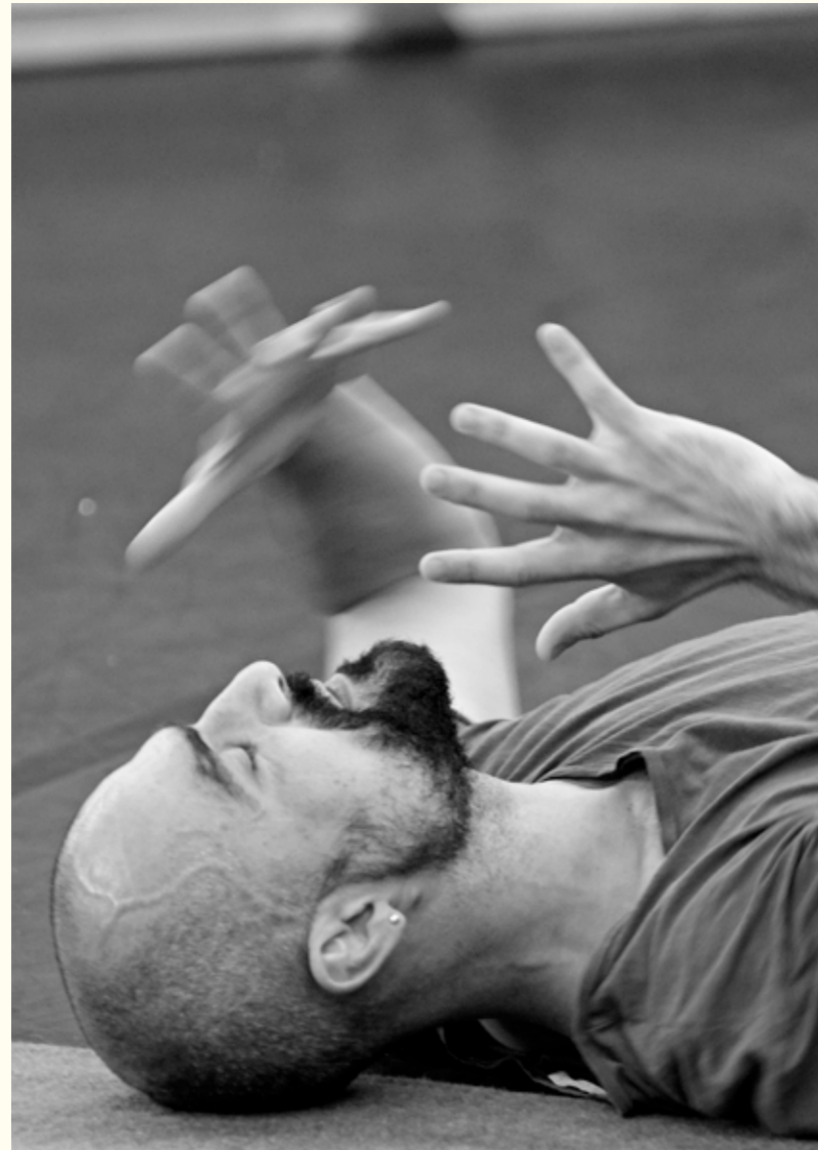
“Dat is zoals ik meestal werk. Ik vertrek niet vanuit een eenduidig concept maar vanuit een paar open ideeën en ik laat me dan leiden door mijn intuïtie en door die van de dansers. Geluid speelt ook een belangrijke rol en stuurt mee de voorstelling. Al is het iedere keer een balanceren: tussen het over je heen laten komen van informatie, klanken, bewegingen, emoties, en het navigeren, het in goede banen proberen te leiden tot één geheel. Het lijkt op het tegenovergestelde van een verdwijntruc: een soort tevoorschijntruc.”

“Passerelle geeft je als maker de vrijheid om die balans te zoeken en te vinden. Het is een kleine organisatie maar ze staan er wel. Zowel voor de dansers als voor de makers. Het zijn toffe mensen die je het kader en de ondersteuning bieden om zelf in alle vrijheid te kunnen

“Passerelle geeft je als maker de vrijheid om die balans te zoeken en te vinden”

werken. Omwille van corona is het maakproces deze keer wel een stukje anders verlopen. De tweede ronde van de auditie is bijvoorbeeld online moeten gebeuren. Ik heb vragen en opdrachten uitgewisseld per mail en video. Maar we hebben toch ook een aantal dagen intensief ‘live’ kunnen werken.”

“Ik heb nog niet vaak met jonge mensen gewerkt. Ik weet dat mijn aanpak vrij serieus kan zijn, maar de dansers zijn echt meegegaan in die zoektocht, in het experimenteren met sensaties en bewegingen. We hebben al een eerste toonmoment achter de rug om te zien wat werkt en niet werkt. Straks beginnen we terug met de workshops, om dan in november het resultaat aan het brede publiek te laten zien.”

CREDITS
concept en creatie: Elie Tass
dans en creatie: Viktor Skatchkoff, Nick Robaey en Léa Vinette
gerealiseerd door Passerelle vzw i.s.m. Stad Kortrijk

DOUBLE BILL VERTICAL WATERS ELIE TASS

NICK ROBAEY EN VIKTOR SKATCHKOFF DANSERS

Nick Robaey en Viktor Skatchkoff dansen allebei in Vertical Waters. Nick is autodidact, heeft West-Vlaamse roots maar woont er niet meer, en staat voor het eerst in een productie van Passerelle. Viktor geeft zelf dansles, woont in Kortrijk, en doet voor het derde jaar op rij mee aan de double bill.

Nick Robaey: “Ik was heel nieuwsgierig naar de choreograaf. Bij de auditie was het al veel improviseren, en dat is ook zo tijdens de creatie gebleven. We zijn helemaal niet van een vastgelegde choreografie vertrokken. Het draaide eerder om op zoek gaan in je lichaam, het aftasten van emoties en bewegingen. Dat spreekt me veel meer aan dan

danspassen instuderen.”
“Ik ben nog niet zo lang gestart met dans. Ik had daarvoor wel veertien jaar basket gespeeld. Dribbelen, springen, dat was mijn dansopleiding. Ik kende Passerelle nog niet. Het is fijn dat ze ook minder geschoolde dansers de kans geven om te creëren. De faciliteiten hier in Kortrijk zijn ook fantastisch. Na de lockdown weer in een studio mogen werken deed deugd, en het was ook heel fijn samenwerken met Elie, Viktor en Léa.”

Ook Viktor vond het fijn samenwerken: “Het is de derde keer dat ik aan een double bill meedoe, telkens met een andere choreograaf. Het is tof om de verschillen te zien. Elke choreograaf heeft weer een eigen kijk en aanpak. Elie Tass werkt bijvoorbeeld net als Peter Savel vorig jaar veel met

improvisatie, maar wel altijd vanuit een thema. Het is precies alsof je een beetje verdwaalt maar tegelijk toch weet waar je naar toe wil.”

“Elke choreograaf heeft weer een eigen kijk en aanpak.”

“Het was niet evident om er na de lockdown meteen terug in te komen, maar ondertussen zit ik er weer helemaal in. Het is bij momenten alsof je in trance bent. We gaan van de ene emotie naar de andere en uit die emoties ontstaan de bewegingen. Precies zoals een wachter, die blijft stromen en trekken.”

